

(reportáž z koncertu kapely Pavlína Jíšová a přátelé v klubu Na okraji) V pátek, tradičně zvaný Velký a připadající tento rok na 22. 4. 2011, krom padání teplotních rekordů lidé opouštěli Prahu i její satelity, aby zaplnili již tak přeplněné výjezdy na směr Velikonoční svátky. Navzdory uvedeným faktorům se večer v klubu Na okraji v Hovorčovicích u Prahy konal koncert a další z dlouhé šňůry křtů desky To si piš... kapely

Pavlína Jíšová a přátelé.

Při v pořadí druhém křtu v Louňovicích jsem sice byl, ale je dobré novou desku zažít nejen poslechem, ale i naživo, na koncertu. Prostředí klubu, jak to bývá, je komorní a umožňuje akustické hraní a všichni přítomní mají pocit, že k nim přišla kapela domů na návštěvu a nemusela se přezouvat.

To, co daly Pavlíně Jíšové hudební sudičky do kolébky, to se dostalo jen málo děvčatům. Když občas zaslechnu některou z řady mladičkových adeptek na Super či jinou hvězdu, velmi často zpívají velmi pěkně, prošly hlasovým vzděláním, ale v podstatě je jim jedno, co zpívají. To, co jim chybí, tomu se říká osobní kouzlo nebo charisma, čili schopnost zaujmout i něčím jiným než perfektním zpěvem, nebo pouze fyzickou krásou. Sudičky v případě Pavlíny Jíšové byly docela štědré.

Ten večer křtěná nejnovější deska Pavlíny Jíšové je v pořadí její osmou sólovou deskou. Kromě tradičního vkladu zpěvačky v podobě hudby a textu se tentokrát dostalo ještě více, než na předchozí desce **Blázen tančí dál**, na zbylé členy kapely a poprvé v dějinách došlo na desce k vyloučení hostů - jak autorů hudby a textu, tak muzikantů při nahrávání. Znalci a fanoušci se dohadují, která z těch osmi desek je tou nej? Ponechávám odpověď na každém z nich, ale v množství písní na deskách najdeme řadu žánrů svědčících o zpěvaččině všestrannosti.

Nejedná se ale, jak to někdy bývá, o styl „tak si to taky zkusím, co to udělá“, ale o přirozený projev interpretky. Na deskách proto nalezneme klasickou americkou country (deska s

Weekendem

z roku 1993), bluegrass (deska s

Druhou trávou

z roku 1995), prvky jazzu a samozřejmě i folk - jen s kytarou. Sestavit z té plejády seznam skladeb na koncert je proto trochu problém, byť problém velmi příjemný. Jsou kapely, které točí desku téměř každý rok, a když se neurodí vlastní „zboží“, sáhne se jinam s cílem nejen vidět, ale být viděn, a když nezbývá, aspoň nevypadnout z šoubyznysu. Nové desky mají krom národního zvyku přepalování či aplikace jiných pokrokovějších metod přehrávání na jiných nosičích jeden problém, a tím je nehratelnost novinek v českých rádiích. Nedávno pozvalo „rádio do neklidné doby“ v časných ranních hodinách Pavlínu Jíšovou do vysílání k prezentaci nové desky a po úvodním dialogu nám zazpíval Václav Neckář. Tak nezbývá, než se vláčet s

novou „plackou“ po všech pódiích a pomocí šňůr propagovat a prodávat novinku.

Nechme ale vzpomínek a povzdechů nad nespravedlností světa a vraťme se do Hovorčovic. Jak to tak bývá, kapela se při křtu snaží co nejvíce prezentovat nové písně, ale zároveň ví, že by jí publikum neodpustilo, kdyby neznělo aspoň pár těch, které publikum zná a má je v oblibě. Kdyby se Pavlína Jíšová snažila vyhovět, co největšímu okruhu fanoušků, koncert by trval několik hodin. Takhle z těch starších zněly například *Hvězdy z alba **V proutěném křesle**, Říkal i o nás, že nejsme*

z alba s

Druhou trávou

s vynikajícím sólem Jakuba Racka na kytaru, rockové

Zvíře

(album

Andělé jsou s námi

), kde bicí nahradil kontrabas Pavla Peroutky či

V bráně bran

ze stejného alba. Samozřejmě nechyběla

Já, písnička

, společné dílo nejslavnější sestavy Jíšová, Žalman a Hlaváč. Jen obvykle hraný Hrdličkův *Písek*

nezněl, protože ten chce „feministický“ ženský sbor v pódiu společně hlásající stanovisko ženské duše, byť geniálně složené mužem. Samozřejmě zněla i

Žába

z alba

Pavlína Jíšová

z roku 1998 která propaguje rodné město zpěvačky lépe než deset cestovek. Program není gumový a křest je křest, takže jistě několik diváku spolu se mnou již delší dobu postrádá třeba *Jeruzalém ze zlata*

nebo nádherný šanson

Kdosi pro mě říkal

. Jenže i na nové desce najdeme, když ne kandidáty na nesmrtelnost, tak zcela jistě kandidáty na pecku, hit, šlágr či chcete-li slovníkem filmu Eva tropí hlouposti- chyták. Na nové desce je to každopádně píseň

V kůži leoparda

, blues s hudbou Pavla Peroutky a slovy Adély Lounkové. Ostatně Pavel Peroutka má i na předchozím albu výbornou a výborně zpívanou skladbu

Cizinec

. Zpěvák a kytarista Monogramu Jakub Racek rovněž rozšiřuje své působení v kapele o skládání hudby a textů a sólový zpěv. Na albu tak přispěl písněmi

Nikdo není sám

a

Na břehu moře

. Dcera zpěvačky Adéla pak přispěla spolu s textařem Zbyškem Raškou velmi hezkou a chytlavou písní

Jsi můj bůh

a písní

Pořád jiná

, u níž složila hudbu a text. Zcela jistě se stane často hranou i píseň

Říkej

s hudbou Jakuba Racka a textem Pavlíny Jíšové. Jak už to bývá, na desce je i jeden text „ze šuplíku“, k němuž autorka přidala hudbu a píseň nazvala

Až budu stará

. Text vznikl před dvaceti léty a je z rodu „písní o penziencech pro nebeské muzikanty“. Melodie je tak trošku jazzová, kam zpěvačka občas ráda „ulétne“. Večer nabitý novinkami i „chytáky“ letěl a byl samozřejmě přerušen křtem. Původně jsem chtěl jen sedět a poslouchat, ale každý kmotříček (slovo kmotr dostalo tak nějak jinou dimenzi, bohužel) má dát něco do kolébky. Tak jsem krom citlivého pokropení obalu desky čajem přidal i tuhle reportáž. Tak si desku poslechněte a to si pište, že se vám bude líbit.

{desky 817}